

OKO 5

63. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel

úterý 24. 3. 2026
cena: 10 Kč

DNES HRAJEME:

Princezna Bledule
aneb Kašpárek se vrací

Chlap na roztrhání

Tik Ťak

VČEREJŠÍ PŘEDSTAVENÍ:

Pastýřka putující k dubnu

Dokonalá svatba

OKEM poroty:

hodnotí Alena Zemančíková

PASTÝŘKA PUTUJÍCÍ K DUBNU / Divadelní soubor Spektrum

Drsnou až krutou baladu amerického „básníka z Jestřábí věže“ Robinsona Jefferse jevištní koncepcí autorky scénáře i režisérky Aleny Bláhové do značné míry zjemnila. Nebo lépe řečeno opatřila jemnější estetikou. Zubožená a pomatená Jeffersova poutnice Klárka vystupuje v čistých bílých šatech, obklopena stádečkem roztomilých oveček, připnutých na jejich lem, a proti chladu se halí do tenkého růžového přehození. Vysvětlení pro takové výtvarné pojetí může znít, že máme vidět vnitřní čistotu navenek pošpiněné Klárky – ale i pokud argument člověk přijme, nezabývá se dojmu, že herečce tohle výtvarné řešení příliš nepomáhá. Tím spíše, že vidíme, že režisérka s náznakem a jevištní metaforou na jiných místech a v jiných případech pracuje, dovede sugestivně, a přitom prostým náznakem vytvořit i rozpadající se stavení i hromadu sena ve stodole. Už ne tak dobře se jí daří v kostýmní tvorbě, neboť nejen Klárka, ale i mužské postavy by mohly a měly být nejen oblečeny, ale právě kostýmovány s přesnější snahou o charakteristiku a tím i o vnitřní obsah postav, které hrají (Muži, který Klárku v závěru její pouti doprovází a chrání, by možná spíše než běloskvoucí nažehlená halena patřila kostkovaná flanelová košile člověka pracujícího na pastvině a v poli, mám-li uvést konkrétní příklad).

Rovněž přednes Klárčiny představitelky je od samého počátku zatížen stereotypní lyrickou intonací, která postavu ve skutečnosti zplošťuje. Stálo by za to vyzkoušet, co by se stalo, kdyby pastýřka nemluvila s ovečkami jako s malými dětmi, ale jako se sobě rovnými bytostmi: obraz postavy, sžité se zvířaty jako s jedinými bytostmi, od kterých neočekává nic zlého, by se tím prohloubil.

Mužští aktéři (chlap, který místo Klárčina odpočinku vyhledá s úmyslem užít si s ní sex, a je vlastně zaskočen tím, že ji nemusí znásilnit, protože pomatená Klárka chce „dělat radost každému“ a klidně s ním jde, starý farmář, který viní ze svého nepodařeného života celý svět, a Muž, jenž se rozhodne Klárku znovu vyhledat a doprovázet ji a chránit) mají příliš málo textu k tomu, aby se jim postavy „dobře hrály“. Režie od nich vyžaduje fyzickou akci bez opory v textu, která by jim k akci dodala impuls. Opět jinak a snad i lépe řečeno – jsou vlastně navzájem málo odlišení a jejich role v Klárčině putování splývají.

Zásadním scénografickým i významovým momentem inscenace je loutka v životní velikosti, představující Klárku ve chvílích, kdy delším textem, přímo vzatým z Jeffersovy balady, vypráví o sobě. Loutka je sama o sobě pěkná a výmluvná, jen není úplně zřejmé, proč ta nejzásadnější sdělení o tom, co dívka utrpěla a co ji přivedlo na cestu bloudění a putování „k dubnu“, slyšíme z reproduktoru, když představitelka Klárky je na jevišti přítomna. Nabízí se vysvětlení, že režie tím chtěla význam Klárčina vyprávění posílit – ale ve

Ohlasy z foyer

- ★ Bylo to velmi poetické.
- ★ Na konci mi i slzička ukápla.
- ★ To stádo oveček připnuté na sukni Klárky byl krásný nápad.

skutečnosti ho odosobněnou reprodukcí oslabuje. Snad by se dalo zkombinovat zjevení loutky Klárky, jaká byla ještě před tím, než ji neprávem obvinili z vraždy a než ve vězení potratila dítě, které čekala s milým, který se jí nezastal a zmizel, s výpovědí sdělovanou živě herečkou Muží, kterého kvůli tomu dokonce zadrží před odchodem.

Baladu o dívce, která nikomu neublížila, a přesto se všechno zlo světa sneslo na ni, hrají herci souboru Spektrum poctivě a empaticky. Zdánlivě jim v tom pomáhá hudba Petra Doldy Dolenka, ale právě že jen zdánlivě. Drsný příběh Klárky, podobný legendě o svatě, je doprovázen monumentální hudbou muzikálového stříhu, která ji z prostoru poezie posouvá do popkultury. Skladatel splnil zadání, ale do poetiky se netrefil.

V diskuzi o inscenaci se potvrdilo, že inscenace emocionálně působí a vzbuzuje i soucit se slabými a zneužívanými z okraje společnosti: o to šlo i básníkovi z Jestřábí věže Robinsonu Jeffersovi. Za sebe bych si přála, aby právě jemu, tak výjimečnému zjevu americké poezie, byla inscenace věrnější.

OKEM poroty:

hodnotí Jiří Juráš

DOKONALÁ SVATBA / Divadelní soubor Jindřicha Honzla

S humpoleckým souborem až invazivně vtrhla nejen na prkna třeštského jeviště velká komedie anglického dramatika, spisovatele a herce Robina Hawdona *Dokonální svatba*, patrně nejen v tuzemském prostoru velice populární a různými divadly hojně frekventovaná.

Invazivnost v tomto případě nebyla vůbec nepřijemná, ba naopak. Možná právě adjektivum ze samotného titulu hry, ale nejspíše to, že tvůrce příprava inscenace neskonale bavila, nesoustředili se jen na inscenaci samotnou a doprovodili ji dalšími akcemi již před začátkem představení. Lektorstvu byla dozajista neziskuchtivě zaslána výslužka v podobě chutných svatebních koláčků, které se servírovaly ve foyeru i divákům, před kulturákem stálo svatebně opentlené fáro... zkrátka různými instalacemi a animacemi vstupních prostorů vtahovala přicházející diváky do nejbližší prehistorie hry. K těmto paradivadelním aktivitám byla přiřazena i úvodní projekce, začleněná již do servírované inscenace. Autor by na rozvitou, až euforickou hravost koukal a škarohlídský lektor coby strážce dramatické kultury by poznamenal, že je to jen takový appendix, kterého z hlediska předlohy netřeba. Ale bavili se všichni.

Časová stopáž inscenace ale nebyla masivní jen kvůli výše uvedeným okolnostem. Do představení byly ještě včleněny momenty s hudebními čísly a rozvíjenými výstupy v sále, které jsem si vysvětloval tak, že kromě dějového obohacení chtějí inscenátoři nějak okomentovat samotný žánr bulváru. Text byl sice údajně i proškrtán, ale dle mého soudu málo.

Altánův výkřik!

*Nechci vám házet kameny do cesty,
ale kde byla, do háje, svědkyně nevěsty?*

Ohlasy z foyer

- ★ To video na začátku bylo nudné, hlavně ta část se zámkem...
- ★ Velmi se mi líbila výzdoba, která začínala už před kulturním domem – auto, uvítací cedule, fotografie, svatební koláčky...
- ★ Vůbec jsem nepostřehla, jak si děvčata ve ztemnělém pokoji převlékla šaty...
- ★ Judy se na konci měla na zbabělce Billa vykašlat, a ne s ním letět na Jamajku.

Některé situace a motivy se už u samotného autora cyklí a jejich neustálé opakování není zpracováním gradováno, takže pryč. Na nutném tempu hry se podepisují občas extempori-zující výstupy jinak pracovitěho tahouna příběhu Toma v podání Adama Čejky. V až téměř manýristicky detailně propracované scénografické realizaci Jana Koudelky (např. přítomnost záchranného kruhu) se hraje ve dvou hereckou akcí neustále oživovaných, a tudíž přítom-ných pokojích. Tady bych si dovolil čerstvému režisérovi Jaroslavu Neubauerovi nabídnout, jestli by nenechal tempem inscenace zchvácené herce na chvíli „odpočnout“ ve štronzu. Což o to, hercům neuškodí, když trochu trpí, také to mám rád, ale paralelnost nosného dialogu s pouze ilustrativní akcí obohacení komičnosti nepřináší a nutný kvapík této po logice silně nadsazené situační komedie spíše retarduje a navíc tříští pozornost diváků.

Za další odbočku v režijním výkladu považuji až psychologické rozpracování některých situací. Soudím, že eventuálně vyvolaný sentiment (jestli prudce vytrysklá láska naplnění přece jen dojde) není nadřazen bláznivosti či absurdnosti jednotlivých peripetií působících v zběsilém sledu. Shrnu-li tedy své kroužení kolem pokusů pojmenovat svízele této jevištní realizace, je potřeba si vybrat, po čem v rámci svého výběru a jeho interpretace jdu, a nekom-promisně odstraňovat překážky z cesty k mému cíli. A někdy tou překážkou může být třeba rozvleklost. Oproti ní bych postavil termín v tomto kuse naprosto nezbytné gradace. (Třeba režii užítý prvek nonsensu, to, když notně podroušená matka Drahomíry Bendlové projde zdí a náležitě to svým výrazem okomentuje.)

Byli jsme včera svědky převážně velice dobrých hereckých výkonů, nejen na základě odliš-né míry herecké praxe, ale vedených různými přístupy a styly hraní. Takže např. Alena Krejčí, která hraje pokojskou a nikoliv služku, jak jsem byl při lektorová-ní oprávněně opraven, krásně slouží při souhře v pobočnější roli nejen svým hlavnějším partnerům, ale ještě hlavněji – celé inscenaci. Evidentní chuť a drajv všech protagonistů přes veške-rou jejich logickou „vodranost“ v závěru byly nakažlivé. A tak se bavili všichni!

OKO zaostřuje na:

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť

1.

Divadelní soubor Jana Lišky navazuje na dlouhou tradici ochotnického divadla v Třešti, jejíž počátky sahají až do roku 1923, kdy zde vznikla Ochotnická jednota. Od té doby se místní divadelníci bez přerušení věnují divadelní tvorbě i organizaci kulturních a společenských akcí.

Soubor dnes působí při TJ Sokol Třešť a vede jej dlouholetá principálka Anna Fencíková, v posledních letech jí zdatně sekunduje její zástupce Vítěslav Procházka. V loňském roce si soubor kromě mnoha dalších výročí připomněl například 130 let od uvedení prvních divadelních her místních Sokolů nebo také 135. výročí narození Jana Lišky, významného rodáka, jehož jméno soubor nese ve svém názvu.

Divadelníci se pravidelně účastní krajských i celostátních přehlídek, odkud si odvázejí ocenění poroty i divácké ceny. Kromě vlastní divadelní tvorby se aktivně podílejí také na kulturním životě města Třešť.

Soubor Jana Lišky tak představuje živou a nepřetržitě rozvíjenou divadelní tradici, která je pevně zakořeněna v místním společenství i v srdcích diváků.

OKO představuje hru:

Princezna Bledule aneb Kašpárek se vrací

**Divadelní soubor Jana Lišky při TJ Sokol Třešť / autor: Jan Liška
pohádka / 60 minut bez přestávky**

Klasický pohádkový příběh z pera Jana Lišky přináší nadčasové téma souboje dobra a zla, okořeněné humorem i kouzlem tradičního lidového divadla.

Malí i velcí diváci se vydávají do Ospalého království krále Devátého, jehož dobrosrdečnost i věčná ospalost dávají prostor dvěma proradným rádcům. Ti se snaží ovládnout nejen celé království, ale i osud princezny Květuše, kterou chtějí za pomoci čarodějnice připravit o zdraví, a získat tak moc i bohatství.

Naštěstí se do příběhu vrací oblíbený Kašpárek – veselá a bystrá postavička, která se svým typickým nadhledem a s pomocí kamaráda Honzy dokáže zamotané situace obrátit správným směrem. Právě on odhalí nekalé úmysly rádců a pomůže princeznu zachránit.

Pohádka nabízí nejen napínavý příběh, ale i návrat k tradičním hodnotám – hravosti, spravedlnosti a víře, že dobro nakonec zvítězí. Připomíná také kouzlo starých pohádek, které dokážou oslovit malé i velké diváky napříč generacemi.

OKO zaostřuje na:

Divadelní spolek Bezchibi

2.

Divadelní soubor Bezchibi vznikl v roce 1987 v Brtnici a navázal na místní tradici ochotnického divadla. Po krátkém období činnosti byl na začátku 90. let přerušen, aby se po více než deseti letech – v roce 2001 – znovu obnovil a postupně navrátil divadlo do kulturního života obce.

Soubor dnes tvoří přibližně desítka nadšených členů a dlouhodobě se profiluje především v oblasti komedií a situačních frašek, nevyhýbá se však ani dalším žánrům – od pohádek přes detektivky až po dramatictější tituly. Na svém kontě má řadu inscenací, mezi nimi například Amant, Rocker a dvě staré dámy, Osiřelý západ, Centrál Park West, Nájemníci či Muž na roztrhání. Se svými představeními vystupuje nejen na domácí scéně, ale i na přehlídkách a festivalech v regionu.

Soubor Bezchibi tak představuje stabilní a aktivní součást ochotnického divadla na Jihlavsku, která s nadhledem a chutí přináší divákům především dobrou zábavu.

OKO představuje hru:

Chlap na roztrhání

**Divadelní spolek Bezchibi, Brtnice / autor: členové souboru
komedie / 90 minut bez přestávky**

Bláznivá komedie na motivy francouzských frašek přináší svižný příběh plný intrik, nedorozumění a nečekaných zvratů. Děj se odehrává ve Francii a s nadsázkou rozehrává hru o lásku, peníze i výhodné sňatky.

Dočasně opuštěný byt cestovatelky Betty si pronajímá chudý, i když šlechtickým jménem obdařený malíř. Ten se jen obtížně živí svým uměním, a tak se ocitá v rukou své vypočítavé milenkyně Geny. Ta přichází s „dokonalým“ plánem – provdat ho za Lauru, dceru bohatého podnikatele, a zajistit si tak pohodlný život.

Jak už to ale bývá, nic nejde podle plánu. Do hry vstupují další postavy, vztahy se zamotávají a z původně jednoduché intriky se stává řetězec komických situací, které hrdinům přerůstají přes hlavu.

Chlap na roztrhání je typickou situační komedií, která staví na rychlém tempu, výrazných postavách a humorné nadsázce. Divákům nabízí lehkou a zábavnou podívanou, kde se jeden „geniální plán“ mění v dokonale řízený chaos.

3.

OKO zaostřuje na:

Kulturní spolek v Česticích

Kulturní spolek v Česticích vznikl v roce 1992 z iniciativy Josefa Křešničky – původně v souvislosti s přípravou oslav 750 let od první písemné zmínky o obci. Postupně však rozšířil svou činnost o další kulturní aktivity – vydávání místního tisku, pořádání besed i divadelní tvorbu. První inscenaci uvedl soubor v roce 1995 a divadlo se brzy stalo jeho nedílnou součástí. Od té doby nastudoval řadu titulů – od autorských her až po texty z běžného repertoáru ochotnických souborů.

Po nucené odmlce v období pandemie se činnost spolku v roce 2025 znovu obnovila. Soubor dnes tvoří menší, ale stabilní skupina nadšených ochotníků, která se s chutí vrací na jeviště a připravuje nové inscenace. Kulturní spolek v Česticích tak navazuje na svou tradici a nadále obohacuje kulturní život obce i širšího regionu.

OKO představuje hru:

Tik Ťak

Kulturní spolek v Česticích / autor: Laurent Baffie
komedie / 100 minut bez přestávky

Svižná komedie francouzského autora Laurenta Baffieho patří mezi neúspěšnější současné divadelní tituly a s velkým ohlasem se hraje po celém světě. Staví na jednoduchém, ale velmi vděčném principu – co se stane, když se na jednom místě potká šest lidí, z nichž každý bojuje se svou vlastní posedlostí?

V čekárně renomovaného psychiatra se schází pestrá skupina pacientů trpících různými formami obsedantně-kompulzivní poruchy. Každý má své „tiky“ – někdo neustále počítá, jiný kontroluje, další se bojí bakterií nebo nedokáže přestat opakovat slova. Všichni doufají, že jim vyhlášený odborník pomůže... jenže ten se opozdí a nepřichází.

Čekání se protahuje, nervozita roste a nezbyvá než vzít situaci do vlastních rukou. Postupně se seznamují, sdílejí své potíže a nakonec se pouštějí i do improvizované skupinové terapie.

Hra s nadhledem a humorem ukazuje lidské slabosti, ale i schopnost porozumění a vzájemné podpory. Přináší nejen množství komických situací, ale i jemně lidský rozměr – protože za každým „tikem“ se skrývá obyčejná touha po pochopení.

Na co se můžete těšit zítra?

25. 3. v 19.30 hod.

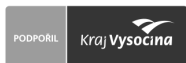
Vlastníci

hraje Divadelní spolek Jiří Poděbradský z Polné

Sponzoři a partneři Třeštského divadelního jara 2026

Město Třešť

Mediační partneři:

Partneři festivalu:

Vydalo: Město Třešť / **Redakce a tisk:** TIC Třešť / **Sazba a grafika:** Michaela Padrtová
Foto: archivy zúčastněných souborů, město Třešť a Martin Čáp